

EL PROYECTO CATALÀ DE LA BIENNAL DE VENÈCIA

Un palau
per a Albert
Serra

► El cineasta ocupa tota La Virreina amb les 13 hores de 'Singularitat'

NATALIA FARRÉ
BARCELONA

A Venècia, les pantalles eren cinc i les hores de metratge, dotze; a Barcelona, les pantalles són vuit i la cinta s'ha allargat uns 60 minuts més. Una evidència clara que «les obres no tenen una forma única, sinó que són capades de mutar i de convertir-se en una altra cosa». Ho afirma la historiadora i comissària d'art Chus Martínez, responsable juntament amb Albert Serra de *Singularitat*, la pel·lícula que va representar Catalunya a l'última Biennial de Venècia i que ara ocupa tot el palau de La Virreina, fins al 14 de febrer.

La proposta és potent, l'avalua el talent dels que la proposen, pe-

rò també és «megalòmana, difícil, amb una narrativa llarga que requereix esforç i concentració» per veure-la, avisa el cineasta. Cosa que no hauria de desanimar l'espectador que s'atreveixi amb això, ja que també «hi ha una mica d'ironia, fins i tot una mica d'humor, i un aspecte excèntric i inversemblant que la fan més lleugera», puntualitza Serra.

VERSIO REDUÏDA // Hi ha dos punts importants més que ajuden al monumental visionat: a les sales han posat cadires i res, ni tan sols l'ordre narratiu de la pel·lícula, obliga a veure-la sencera. N'hi ha més: la primera pantalla sintetitza la història en 12 minuts. De manera que amb una

ROBERT RAMOS

► El cineasta Albert Serra, ahir, en la presentació de l'exposició 'Singularitat', a La Virreina.

passejada tranquil·la pels espais del centre n'hi ha prou per captar l'essència del projecte. Però amb una mica més de predisposició i temps un pot trobar-hi «coses inaudites», assegura el cineasta, que neixen «del creuament d'un discurs narratiu d'imatges plàsticament misterioses amb una abstracció conceptual més pròpia de l'art contemporani». Explicada la idea críptica del projecte, s'imposa examinar l'argument. «Aborda la relació entre l'home i la màquina, però que ningú esperi tro-

bar robots, telèfons mòbils o ordinadors», sosté Martínez. Tot al contrari. Les úniques màquines que apareixen són drons i no debuten fins al final de la cinta.

Menys enigmàtic amb l'argument es mostra Serra: «És la història paral·lela de dues empreses de mines que comença en els anys 30 i evoluciona fins avui. Pel camí es desenvolupen negocis complementaris de prostitució en un món en què tots els personatges són homosexuals». Des dels primers buscadors d'or

fins a la indústria de l'actualitat, tot adobat amb dosis d'omnipresent corrupció i sense solució de continuïtat. Si totes les relacions possibles són homosexuals, l'única opció són les màquines. Una metàfora del món actual en què la tecnologia s'està apoderant de les persones, explicada amb un oceà d'imatges (no hi ha cap fotograma repetit) i de minuts que mantenen tant la temporalitat monumental com la força salvatge, fins i tot indòmita, de les pel·lícules de Serra. ≡